

So Close, Yet So Far

Highs and Lows in SHS (4:12-5:16)

Consummation

(SHS 4:12-5:1)

יב גֵן נָעוּל אַחֲתִי כִלָּה
יג שְׁלַחֲיָךְ פִּרְדָּס רְמוֹנִים
יד נִרְדָּ וְכִרְכָּם
מוּר וְאַהֲלוֹת
טו מֵעֵין גַּנִּים בְּאֵר מַיִם חַיִּים וְנִזְלִים מִן לְבָנוֹן:

גֵּל נָעוּל מֵעֵין חֲתוּם:
עִם פְּרֵי מַגְדִּים
קָנָה וְקִנְמוֹן
עִם כָּל רְאֵשֵׁי בְשָׁמִים:
וְנִזְלִים מִן לְבָנוֹן:

כְּפָרִים עִם נִרְדִּים:
עִם כָּל עֵצֵי לְבוֹנָה

טז עוֹרֵי צָפוֹן
הַפִּיחֵי גַנִּי
יבֹא דוֹדֵי לְגַנוֹ

וּבֹאֵי תֵימָן
יִזְלוּ בְשָׁמִיו
וַיֹּאכֵל פְּרֵי מַגְדִּיו:

א בַּאֲתִי לְגַנִּי

אֶחֱתִי כִלָּה

אֶרִיתִי מוֹרִי עִם בְּשָׁמִי

אֶכְלֹתִי יַעְרִי עִם דְּבָשִׁי

שָׁתִיתִי יַיִנִי עִם חֶלְבִי

אֶכְלוּ יַרְעִים

שָׁתוּ וְשָׁכְרוּ דוֹדִים:

Vayikra Rabba 9

אמר רבי יוחנן: למדתך תורה דרך
ארץ שאין חתן נכנס לחופה, אלא
א"כ נותנת לו כלה רשות,

הדא הוא דכתיב: **יבוא דודי לגנו
ויאכל פרי מגדיו, ואחר כך באתי לגני
אחותי כלה:**

SHS Rabbah
1:2

רבי יוחנן אמר :
בסיני נאמרה, שנאמר: ישקני מנשיקות
פיהו .

רבי מאיר אומר :
באהל מועד נאמרה, ומייתי לה מן הדא
קרייא: עורי צפון ובואי תימן
עורי צפון, זו העולה הנשחטת בצפון .
ובואי תימן, אלו שלמים שנשחטין
בדרום .

הפיחי גני, זה אהל מועד .
יזלו בשמיו, זה קטרת הסמים .
יבא דודי לגנו, זו השכינה .
ויאכל פרי מגדיו אלו הקרבנות.

אתי לגני, אחתי כלה--אחתי מורי עם-בשמי,
אכלתי יערי עם-דבשי שתיתי ייני עם-חלבי; אכלו
רעים, שתו ושכרו דודים (ה,א)

The Ra'aya Longs for the Dod (5:2-8)

וּלְבִי עֵר
פָּתַח־לִי אֶחָתִי רַעֲיָתִי יוֹנָתִי תַמָּתִי
קֹוצוֹתַי רְסִיסֵי לַיְלָה:
אֵיכָכָה אֶלְבָּשְׁנָה
אֵיכָכָה אֶטְנַפִּם:
וַיַּעֲי הָמוּ עָלָיו:
וַיִּדִי נָטְפוּ מוֹר
עַל כַּפּוֹת הַמִּנְעוּל:
וְדוֹדֵי חֲמַק עָבַר
וְלֹא מָצָאתִיהוּ
וְלֹא עָנְנִי:
הַכּוֹנֵי פְּצָעוֹנֵי
שֹמְרֵי הַחֲמוֹת:
שְׁחוּלַת אֶהָבָה אָנִי:

ב אָנִי יִשְׁנָה
קוֹל דּוֹדֵי דוֹפֵק
שׁוֹאֲשֵׁי נִמְלָא טָל
ג פִּשְׁטוֹתַי אֶת כְּתָנּוֹתַי
רַחֲצוֹתַי אֶת רַגְלֵי
ד דּוֹדֵי שָׁלַח יָדוֹ מִן הַחוֹר
ה קִמַּמְתִּי אָנִי לַפְּתַח לְדוֹדֵי
וְאַצְבָּעוֹתַי מוֹר עִבֵּר
ו פָּתַחְתִּי אָנִי לְדוֹדֵי
נִפְשֵׁי יִצְאָה בְּדַבְּרוֹ
בְּקִשְׁתִּיהוּ
קָרָאתִיו
ז מָצָאתִי אֶת הַשְּׂמֵרִים הַסַּבְּבִים בְּעִיר
נִשְׂאוּ אֶת רְדִידֵי מַעְלֵי
ח הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם
אִם תִּמְצְאוּ אֶת דּוֹדֵי מָה תִּגִּידוּ לוֹ

Midda k'Negeed Midda

נְשָׂאוּ אֶת-רְדִידֵי מִעָלַי

פְּשֻׁטוֹתַי, אֶת-כְּתוּבֹתַי

אִיכָכָה, אֶלְבָּשְׁנָה

הַכּוֹנֵי פְּצָעוֹנָי

רַחֲצוּתַי אֶת-רַגְלֵי, אִיכָכָה

אֲטַנְפֶם

א על משכבי בלילות

בקשתי את שאהבה נפשי בקשתי

ולא מצאתיו:

ב אקומה נא ואסובה בעיר

בשוקים וברחבות

אבקשה את שאהבה נפשי

בקשתי ולא מצאתיו:

ג מצאוני השמרים הסבבים בעיר

את שאהבה נפשי ראיתם:

ד כמעט שעברתי מהם

עד שמצאתי את שאהבה נפשי

אחזתי ולא ארפנו

עד שהביאתיו אל בית אמי ואל חדר

הורתי:

ה השבעתי אתכם בנות ירושלם

בצבאות או באילות השדה

אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ:

**The
Ra'aya
Dreams
(3:1-5)**

Similarities	Differences
The opening: על משכבי בלילות אני ישנה וליבי ער	The first dream is a repeated fantasy (על (משכבי בלילות) while the second one is the result of their consummation Only in the second dream was the man ever looking for the woman
Same characters: woman, man, benot yerushalayim, guards	In the first, the woman wanted to find him and did all she could, while in the second she was lazy
Man is missing and she goes to look for him: קמתי אני / אקומה נא	She is the initiator in the first one—she goes out because of her own feelings. In the second one, she goes to look for him only after he entreated her and aroused her desire for him.
She doesn't find him: בקשתיו ולא מצאתיו	She finds him at the end of dream one, but doesn't find him in dream 2.
She is found by the guards	In dream one she tries to make use of the shomrim—in the second one, she doesn't turn to them at all and they end up hurting her.
She ends with a plea to BY	The plea to BY: Dream 1: she makes them swear not to awaken the love Dream 2: she asks them to tell him that she is lovesick , they are her messengers

Comparison of the Two Dreams

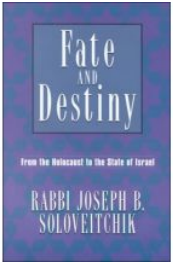

Rashi 5:2-8: A Metaphor for Second Temple Period

- (ב) **אני ישינה** - כשהייתי שלווה ושקטה בבית ראשון נואשתי מעבוד את הקדוש ברוך הוא, **כישנה** ונרדמת. **ולבי ער** - הקדוש ברוך הוא; כך נדרש בפסיקתא (פר"כ ה,ו)
- (ג) **פשטתי את כתנתי** - כלומר: כבר לימדתי עצמי דרכים אחרים, לא אוכל לשוב אליך עוד (ע"פ יר' ב,לא)
- **"שלח ידו"** והראה נקמתו בימי אחז, והביא עליו חיל מלך ארם "ויכו בו וישב ממנו שביה גדולה" וגו', "ויהרוג פקח... ביהודה מאה ועשרים אלף ביום אחד" (ראה דה"ב כח,ה-ו). **"מעיי המו עלי"** (בנוסחנו: "עליו"; לעיל,ד) - בא חזקיה בנו ושב בכל לבו לדרוש להקדוש ברוך הוא, וכל דורו שלימים, לא קם דור בישראל כמותם...
- **מצאוני השומרים** - נבוכד נצר וחיילותיו. **הסובבים בעיר** - לנקום נקמתו של מקום. **נשאו את רדידי** - בית המקדש. **שומרי החומות** - אף מלאכי השרת שהיו שומרים חומותיה - - כעניין שנאמר "על חומותיך ירושלם "וגו' (יש' סב,י) - - הם הציתו בו האור, שנאמר "ממרום שלח אש בעצמותי" וגו' (איכה א,יג; ראה איכ"ז א,ז). (ח) **השבעתי אתכם** - האומות אנשי נבוכד נצר, שראיתם בחנניה מישאל ועזריה מוסרין עצמן לכבשן האש (ראה דני' ג), ואת דניאל לגוב אריות על עיסקי התפלה (ראה דני' ו), ואת דורו של מרדכי בימי המן (ראה אס' ג). **אם תמצאו את דודי** - לעתיד לבא ליום הדין, שיבוקש מכם להעיד עלי, כעניין שנאמר "יתנו עידיהם ויצדקו" (יש' מג,ט). **מה תגידו לו וגו'** - שתעידו עלי, שבשביל אהבתו חליתי בייסורין קשין ביניכם; יבא נבוכד נצר ויעיד, יבא דריוש ויעיד, יבא אליפז וצופר וכל נביאי האומות **ויעידו שקיימתי את התורה**.

Modern Metaphor-R. Soloveitchik Fate and Destiny (Kol Dodi Dofek)

“Precisely on that very night, a strange, stubborn, indolence overcame her. For a brief moment the fire of longing that had burned so brightly was dimmed, the fierce passion ebbed, her emotions were stilled, her dreams, extinguished. The maiden refused to descend from her bed. She did not open the door of the tent...The maiden proved stubborn and lazy and rained down a multitude of excuses and rationalizations to account for her peculiar behavior...It is true that after a brief delay the maiden awoke from her slumber and confused and startled, leapt from her bed to welcome her beloved...but she arose too late...The saga of her passionate quest began anew. She is still wandering amidst the shepherd’s tents—searching for her beloved.

“Eight years ago, in the midst of a night of terror filled with the horrors of Maidanek, Treblinka, and Buchenwald, in a night of gas chambers and crematoria, in a night of absolute divine self-concealment (*hester panim muchlat*), in a night ruled by the satan of doubt and apostasy which sought to sweep the maiden from her house into the Christian church, in a night of continuous searching, of questing for the Beloved—in that very night the Beloved appeared. “God who conceals Himself in His dazzling hiddenness” suddenly manifested Himself and began to knock at the tent of his despondent and disconsolate love, twisting convulsively on her bed, suffering the pains of hell. *As a result of the knocks on the door of the maiden, wrapped in mourning, the State of Israel was born!* (pp. 24-25)

© The **first** knock was political; the alliance of the United States and USSR to vote for the existence of the Jewish State.

© The **second** was military; the victory of the tiny Jewish forces, handicapped by an arms embargo and massively outnumbered.

© The **third** was theological; the refutation of Christian doctrine by demonstrating that the Jewish people will again be a vibrant player on the world stage.

© The **fourth** was sociological; the fact that Jews from around the world felt proud to be Jewish and free to re-engage with their Jewish identity.

© The **fifth** was an international change of attitude due to the birth of the State of Israel; the fact that Jews had a position of power and a homeland meant that Jewish blood could no longer be spilt freely and without fear of retribution.

© The **sixth** and final knock was the influx of exiles; the return to Israel of Jews from across the world.

[Paraphrase from R. Rakkefet]

“What was our reaction to the voice of Beloved that knocketh, to God’s bounteous kindnesses and wonders? Did we descend from our couches and immediately open the door? Or did we like the Shulammitte maiden, continue to rest and tarry rather than descend from our beds?...

We have been remiss and our guilt is great. It is precisely Orthodox Jews, more than all other American Jews, who bear the burden of guilt for the slow pace of conquest through taking possession. The obligation to pay close attention to the “voice of my Beloved” that knocketh and to respond to Him immediately with mighty deeds and undertakings devolves precisely upon us who are faithful to traditional Judaism...When the “desolate wife”, who had awaited us with such yearning and for so long, invited us, her sons, to come and redeem her from her desolate condition, and when the Beloved, who had watched over the desolation for almost nineteen hundred years, and Who had decreed that not a tree would flourish there, that no springs would fructify its ground, knocked on the doors of His love, the maiden—we religious Jews—did not rush to descend from her couch and let in her Beloved. Had we built a dense network of settlements throughout the entire length of the land, from Eilat to Dan, then our situation would be entirely different...can we not hear, in our own concern for the peace and security of the land of Israel today, the knocking of the Beloved pleading with His love that she let Him enter?

He has already been knocking for more than eight years and still has not received a proper response; nevertheless, He continues to knock.” (35-41)

השבועתי-מקהלת הישיבה לצעירים עם ישי ריבו

השבועתי אתכם בנות ירושלים אם תמצאו את דודי מה תגידו לו, שחולת אהבה אני

The Ra'aya Describes the Dod to B'not Yerushalayim (5:9-16)

ט מה דוֹדְךָ מִדּוֹד

מה דוֹדְךָ מִדּוֹד

י דוֹדֵי צַח וְאָדוּם

יא רֵאשׁוּ כְּתָם פֶּז

יב עֵינָיו כְּיוֹנִים

יג רְחֻצוֹת בְּחֶלֶב

יד יִגְלִיחוּ כַּעֲרוֹגַת הַבֶּשֶׂם

טו שְׂפָתוֹתָיו שׁוֹשַׁנִּים

טז יָדָיו גְּלִילֵי זָהָב

יז מַעֲיוֹ עֶשֶׂת שָׁן

יח שׁוֹקֵיו עֲמוּדֵי שֵׁשׁ

יט מִרְאֵהוּ כְּלָבָנוֹן

כ חֲכוֹ מִמֶּתְקִים

כא דוֹדֵי וְזֶה רֵעִי

כב הַיָּפָה בְּנָשִׁים

כג שְׂכָכָה הַשְּׂבַעְתָּנוּ:

כד דָּגוּל מִרְבָּבָה:

כה קוֹצוֹתָיו תִּלְתְּלִים שְׁחָרוֹת כְּעוֹרֵב:

כו עַל אֶפְיָקֵי מַיִם

כז יִשְׁבּוֹת עַל מְלֵאת:

כח מְגִדְלוֹת מְרַקְחִים

כט נְטִפּוֹת מוֹר עֵבֶר:

ל אֶמְלֵאִים בְּתִרְשִׁישׁ

לא מְעַלְפֹת סַפִּירִים:

לב מִיִּסְדִּים עַל אֲדָנֵי פֶז

לג בְּחוֹר כְּאֶרְזִים:

לד וְכֹל מִחֲמָדִים

לה בָּנוֹת יְרוּשָׁלַם:

Kol Dodi

(composition and words by
Yishai Ribo)

קול דודי דופק, פתחו לי בני
הגיע זמן גאולתכם ולצרותכם אמרתי
די

ובאתי לבשר, שלא תבכי יותר רחל
מרחים את המשיח, יותר מכל אבקת
רוכל

שלום לך דודי, הצח **והאדמון**
שפוך חמתך על אבנים, והשב לביצרון
ברחמים, כי לרחמך אין זיכרון שיכיל
את כל הנתונים

קול דודי הנה זה בא, ככה מספרים
להסיר את כל הרע, ואת קרננו להרים
מתוך תהומות עפר,
ולהקיץ נרדמים עם תרועת שופר

קול דודי הנה זה בא,
כך פשטה לה השמועה
וכל תינוק שנשבה, קיבל את הנבואה
אז בוא נצא לקראתו, בתופים ועוגב
שירו לו זמרו לו אשרי העם, שה' אלוקיו

ואז יפוח היום, והשקר יתאדה
אז יצאו במחול, כל איילות השדה
וידלגו על ההרים, ולא מחמת אימת
השועלים

ומחגווי הסלע, יזרמו מים חיים
בן סתרי המדרגה, להשקות שושנת
העמקים,
ולהקים משכן, שיסיר את סבלותינו
מכאן

